

El rei, herència franquista

nº 82 octubre-novembre 2007- donatiu 1,50 euros

Editorial pàg 3
Política. Pàgines centrals pàg 12-13
Euskadi
Saura i el borbó
Economia pàg 4-6
Sindical: pàg 6-9
Terrorisme patronal. Segueixen tancaments en el sector dels cotxes. Vaga Escola d'Adults de Girona.

Immigració. Nova ofensiva pàg 10-11
Repressió: pàg 11
Escamot Dixan, Amb Luisito!
A 90 anys de la revolució rusa pàg 14-15
V Conferència de LI pàg 16-20
Internacional: pàg 21-24
Gaza. Trobada sindical llatinoamericana. Zanón

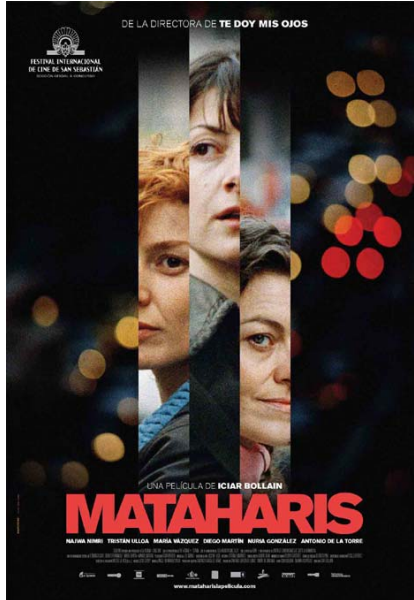
Correo Internacional, 133: Bolívia

Mataharis, de la directora Iciar Bollain

No és la primera pel·lícula que recomanem d'aquesta directora (i esperem que no sigui l'última). Llegim de tant en tant crítics que diuen que Bollain filma històries de dones –a nosaltres ens sona despectiu- i, en canvi, no llegim respecte d'altres films que siguin històries d'homes. Deu ser que els prejudicis fan associar les històries d'homes a la història de la humanitat i, per tant, les de dones resten més com a històries d'anar per casa i evidentment de segona categoria. Nosaltres hem vist a Mataharis persones humanes que, a més, són d'un sexe determinat.

També escriuen de Iciar Bollain que fa cinema social. Deu ser perquè allò que mostra està enganxat a la realitat i això significa més problemes

que no pas alegries, i una postura vital compromesa davant els reptes. Tampoc no ens agrada

aquesta etiqueta perquè suposa un prejudici i (per què no dir-ho!) també ens sona despectiu allà on ho llegim.

Les obres d'Iciar Bollain són molt més que les dues etiquetes que acostumen a acompanyar-les: són obres d'aspecte discret però contundents, pròpies d'una autora que sap contar històries. El que és realment difícil és explicar relacions humanes personals, socials i laborals, i fer que sembli que sigui fàcil i simple, i evident. És terriblement difícil construir una història sense que se li vegin les costures ni s'intueixin les bastides que la sostenen. I això fa Bollain.

Per cert, la pel·lícula explica la història de tres dones (aplaudiments per a les tres actrius) que treballen en una agència de detectius, la seva vida privada, la seva feina i les seves circumstàncies.

Un cop més, gràcies Iciar Bollain.

80 aniversari de l'assassinat del Che

"Creixeu com a bons revolucionaris. Estudieu molt per poder dominar la tècnica que permet dominar la naturalesa. Recordeu-vos que la revolució és l'important i que cadascú de nosaltres, tot sol, no val res. Sobretot, sigueu sempre capaços de sentir profundament qualsevol injustícia que es cometi contra qualsevol persona arreu del món. És la qualitat més bonica d'un revolucionari."

(Carta d'Ernesto "Che" Guevara als seus fills)

El PSOE al Govern s'esforça a complaure el poder de l'Estat i les seves institucions, a complaure les multinacionals i la patronal, a complaure l'Església i com a mostra de la seva voluntat són més papistes que el Papa. Els poders de l'Estat, tot i això, saben que aquests nouvinguts no són de pedigrí, els miren amb recel i desconfiança, amb menyspreu i un somriure a la cara, doncs mentre "l'esquerra" des del Govern fa el treball brut, la dreta li prepara el llit, per quan ja no li interessi, donar-li una puntada al cul sense cap mirament. Així van acabar els anys de període de Felipe González, quan "va descobrir" la Monarquia i la Guàrdia Civil, es va embarcar en la primera guerra de l'Iraq, les reformes laborals... Quan la seva estrella començava a deixar de brillar perquè els treballadors li giraven esquena i la dreta havia pogut reconstruir la seva alternativa, a González li van començar a treure els draps bruts, inclosos els dos cadàvers que li havien guardat set anys en un nevera per a quan arribés el moment ajudar a enfonsar el Govern socialista. Avui es repeteix la història.

Es crema un retrat del rei en un dels actes a Girona per la protesta de la visita del monarca i és la fiscalia empesa pel govern l'encarregada de denunciar el fet com a delicte i posar a Saura d'ICV-EUiA a investigar per a procedir a les detencions. Ni tan sols havia estat la Casa Real qui havia demanat la intervenció de la Fiscalia, però el Govern del PSOE —no sigui que ningú de la dreta li qüestionava més lluny que ningú i pren la iniciativa.

Es tramita la Llei de la Memòria Històrica què es posa per igual els feixistes que els obrers republicans o revolucionaris. Una "Llei per a tots", és a dir, una llei perquè no es passin comptes amb qui —no només durant la guerra 36-39— van exercir la més brutal repressió feixista. Una Llei per a confondre la memòria. Però el PP no necessita buscar aquests consensos, com més giren a dreta el Govern i tots els seus acòlits per a fer la política que al PP li va bé, més es col·loca ell a dreta per a seguir tenint mans lliures.

Però sense esperar lleis, la dreta —amb l'Església— estava fent la seva "memòria històrica": 498 "màrtirs" víctimes de republicans, comunistes o anarquistes, eren beatificats per una Església de Ratzinger (el papa Inquisidor) que sempre va estar del costat del feixisme. L'Església i la dreta no fa una beatificació "per a tots", ni un dels capellans represaliats per Franco figuren a la llista. En l'acte d'homenatge a Roma van estar les banderes de l'*aguilucho* franquista, sota les quals des del 36 es van afusellar a desenes de milers de republicans i obrers revolucionaris. A la sortida de l'acte religiós, els franquistes van carregar i van trencar la pancarta d'un grup d'esquerra que protestava amb una imatge del Gernika de Picasso. Però qui presidia la delegació ofi-

cial d'aquesta concentració pro-feixista? El ministre d'Afers exteriors, Miguel Ángel Moratinos. Ni tan sols la Casa Real gosa presidir aquest acte: el Govern del PSOE; sí!

Més greu és el cas d'Euskadi. Trencada la treva d'ETA, el Govern intenta desfer camí i tornar al Pacte amb el PP i prendre com única política repressió per "resoldre" el problema basc. Com sempre, cada vegada que el PSOE dona un pas en aquest sentit creient que així refà el front amb el PP, aquest gira més a la dreta i continua atacant el Govern. En l'espiral repressiva que duu a la detenció de tota la Mesa Nacional de Batasuna, el PP i un sector del règim judicial, processa no només l'esquerra abertzale sinó qui, saltant-se la Llei de Partits, es va reunir amb ells: el lehendakari Ibarretxe i els dos principals dirigents del mateix PSE, Patxi López i Rodolfo Ares. Aquí, la fiscalia dirigida pel govern intenta impedir que es processin els dirigents socialistes bascos, però la roda l'ha engegada el Govern i té la seva pròpia inèrcia. I perquè no processar al Govern que es va reunir amb ETA?

I... quan arribi el moment, a Zapatero li trauran els morts de la nevera i l'enfonsaran amb tots els draps bruts guardats.

Aquest és el trist paper de "l'esquerra" en el Govern, el mateix que es pot veure amb el PT de Lula i tants altres. L'esquerra parlamentària s'esforça a demostrar com és capaç de servir al capital i a l'estat esperant que li deixi un lloc en el seu festí. Aquesta política de ser més papistes que el papa no és exclusiva del PSOE. A Catalunya ICV/EUiA des de la Conselleria d'Interior, colpeja més dur que no havia gosat mai la dreta de CIU a joves okupes, amb detencions "exemplars" com la de Núria Pórtolas, o reprimint com mai abans manifestacions com les de solidaritat amb els joves processats per la crema de fotografies del rei a Girona.

Aquesta esquerra parlamentària monàrquica i pro-capitalista és la mateixa que va pactar fa 30 anys amb la dreta franquista per a impedir al poble el dret a decidir entre la Monarquia i la República. Avui s'impedeix als bascos decidir com és el futur que volen, el principi d'autodeterminació. Però el debat sobre la Monarquia mai no el podran ofegar. En nombroses localitats de Catalunya s'han reproduït les convocatòries de solidaritat amb els encausats amb cremes d'imatges del rei. Ja portem uns anys en què el 6 de desembre es fa importants mobilitzacions contra la Monarquia. La ruptura amb el règim està molt estretament lligada a recuperar el dret dels pobles a decidir el seu futur i a acabar definitivament amb el passat franquista.

Més papistes que el Papa.. i així els va!

30 de octubre de 2007

LI

Dos mesos de crisi financera al món

Baixa l'habitatge a l'Estat espanyol

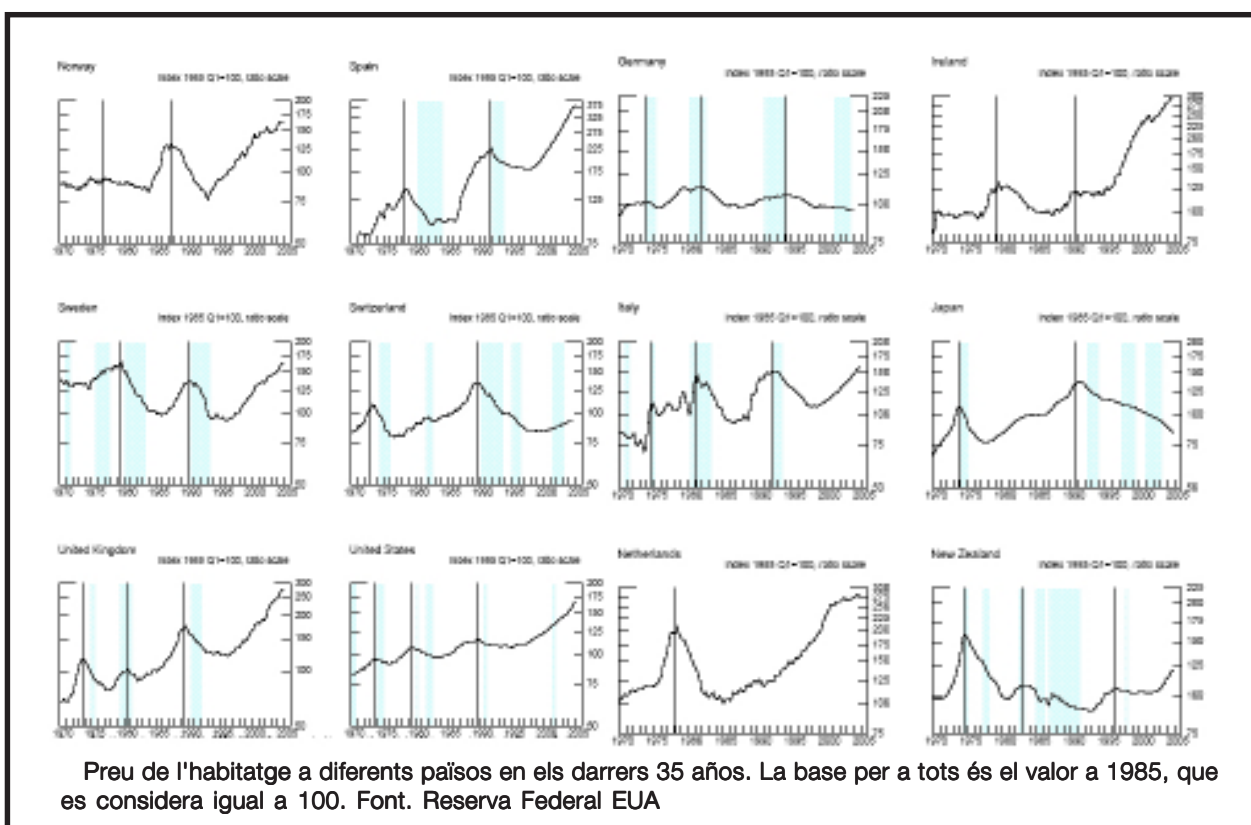
Durant aquest mes les declaracions tranquil·litzadores de les autoritats econòmiques arreu del món s'han superposat al primer episodi de pànic de clients de bancs a la Gran Bretanya, mentre que també hi ha hagut un degoteig de bancs amb problemes als EUA i Europa. La FED (el Banc Central dels EUA) ha baixat mig punt els interessos, i el Banc Central Europeu no els ha pujat com tenia previst. En l'esquema de l'economia liberal burgesa és el contrari del que s'havia de fer. El Banc Central de la Gran Bretanya ha corregut a salvar (socialització de pèrdues) un banc. Als Estats Units l'economia continua deteriorant-se: ja es diu que el 30% de les hipoteques poden tenir problemes. Però, sobretot, amb la baixada de preus dels habitatges s'ha tallat la possibilitat de consumir ampliant la hipoteca, cosa que pot suposar menys facturació en tots els sectors. En aquest moment hi ha una aturada del crèdit ("crèdit crunch") que té a veure amb la necessitat dels bancs d'agafar provisions, perquè com expliquem més avall, la legalitat només els obliga a tenir el 2% dels diners dipositats, i també per la dificultat per vendre les hipoteques (en bons hipotecaris brossa). Els bancs continuen sense prestar-se diners entre ells, i continuen suplint aquesta funció els Bancs Centrals (en alguns casos acceptant garanties que el mercat no accepta i en general emetent diners que augmentaran la inflació, socialitzant pèrdues).

A l'Estat espanyol

Es confirma el canvi de cicle a la construcció, amb preus que baixen des de l'abril (a València el 10% en 3 mesos). A la cadena de promotors i constructors hi ha acomiadaments i algunes fallides. La crisi financera internacional amb la dificultat per aconseguir crèdit ha contribuït a fer

baixar la venda d'habitatges. Els augments de preus d'aliments i productes bàsics s'han rellançat. La pujada de l'euro posa en dificultats l'exportació de la indústria muntadora amb poc valor afegit com la de l'Estat espanyol. El degoteig de deslocalitzacions empresarials i tancaments no para.

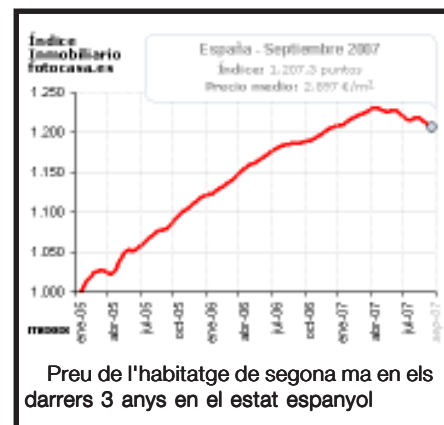
16 milions de persones –moltes d'elles treballadores– deuen a l'Estat espanyol l'equivalent a 9 vegades el seu salari anual de mitjana. L'alt endeutament a interès variable de les famílies de treballadors, els salaris baixos, la precarietat laboral, la dependència de la construcció i el turisme i el

desequilibri de la balança comercial, fan que l'Estat espanyol sigui el primer candidat a la crisi a la UE-15.

Davant d'aquesta situació, les direccions de CCOO i UGT, en comptes de preparar els i les treballadores per afrontar la crisi que s'acosta, s'apunten a la tesi oficial que aquí no passa res, que no ens trobem davant d'una crisi del sector. Aquest discurs el vam sentir al metall no fa gaire anys i va servir per impedir un pla global per combatre les conseqüències en tancaments d'empresa i acomiadaments, i que aquests anessin caient empresa per empresa i sense cap perspectiva per aturar-los. Per això s'ha d'explicar la realitat tal com és i afrontar un pla de lluita perquè no siguin els treballadors/es els que paguin la seva crisi.

Victor
Barcelona

Ecologia i producció real

Per produir béns i serveis reals necessitem treball humà, recursos naturals i capital per disposar d'actius. Com Marx va indicar el capitalisme tendeix a crisis periòdiques de sobreproducció de productes i serveis que no troben comprador (encara que les necessitats humanes no se satisfacin) i que produeixen onades de fallides d'empreses, atur i destrucció de forces productives. De fet, com hem vist en l'explicació dels diners, el capitalisme també sobreprodueix diners. Pel que fa als recursos naturals, la sobreproducció de certs béns i serveis (no aquells que serien necessaris i en les quantitats necessàries) té relació amb uns índexs creixents de consum d'aquests recursos. Quan els recursos són d'un tipus que es creen constantment (com el cycle de l'aigua o els animals que es reproduïxen) els anomenem renovables, i si es consumeixen a un ritme superior al ritme que es creen, comencen a disminuir. Quan els recursos no es creen (o ho fan molt lentament) sinó que n'hi ha una quantitat determinada (encara que faci falta trobar-los) els anomenem no renovables i disminueixen des del principi (com els minerals o la terra fèrtil). Hi ha uns recursos naturals molt especials, els energètics, dels quals han depès molt totes les civilitzacions, perquè permeten multiplicar el treball humà, escalfar o refredar. La majoria de la humanitat viu i mor en la pobresa

energètica. La disponibilitat d'energia en una determinada regió i classe social té uns efectes de renda o subvenció sobre la riquesa i nivell d'aquella classe. La dinàmica capitalista tendeix a gastar i saquejar els recursos, començant pels més accessibles, que s'utilitzen en la producció de mercaderies per vendre i no pas productes i serveis per cobrir les necessitats humanes.

Els recursos no renovables, els miners especialment, tenen una corba de producció: una gràfica que assenyalava les extraccions històriques del recurs, i que sobre la base de les prospeccions i el que s'aprèn dels jaciments antics, és possible extrapolar les produccions futures de cada tipus de recurs, en cada jaciment o regió. Aquestes corbes tenen en comú que primer pugen, després arriben a un màxim i després baixen. Comença a haver-hi consens entre els geòlegs que en el cas del petroli en aquest moment ens trobem en el màxim de producció, i que d'aquí uns anys començarà a disminuir-ne la producció. El petroli és el 40% de l'energia primària que es consumeix en el món, i el 90% de la que s'utilitza per al transport. I com hem indicat, la majoria de la humanitat ja pateix ara mateix la falta de producció (mentre s'usa producció energètica en béns sumptuaris o necessitats artificials). El petroli s'encareix per diversos motius: 1) per la inflació de moneda que ja hem explicat; 2) perquè

cada vegada queden jaciments més difícils, inaccessibles i cars (marins, profunds, gelats...); 3) perquè l'oferta és limitada mentre que la demanda (la que pot pagar-ho i la que no) és molt més gran; 4) per l'especulació, que augmenta amb l'escassetat. Per la importància del petroli en tots els processos productius, aquests preus creixents es converteixen al seu torn en una font inflacionista que incideix en la resta dels productes i serveis.

Aquest i altres límits ecològics (de l'aigua, la terra fèrtil, els fosfats, la pèrdua de biodiversitat...) imposen no només objeccions conceptuals al creixement infinit que propaganditza el capitalisme, sinó fins i tot terminis molt més curts que els de certs sectors ecologistes sense visió internacionalista i de classe. La perspectiva d'una reducció del capital natural, de la renda o subvenció que en rebrem, de les produccions anuals energètiques i de materials implica una perspectiva d'empobriment global progressiu (per classes i zones). Podem entendre les successives bombolles financeres, immobiliàries i de qualsevol altre tipus (perquè pot passar amb qualsevol bé amb el qual s'especuli massivament) com un procés de concentració de la riquesa i una progressiva apropiació d'actius per part del 5% més ric de la humanitat. El socialisme és l'única manera de posar fi a aquest camí destructiu i començar-ne un altre.

Apunts “d’economia”.

D'on surten els diners ficticis?

El primer lloc on neixen els diners ficticis és als Bancs Centrals, i especialment al dels EUA (Reserva Federal, FED). A la revista anterior (LI 81) vam explicar el frau de l'emissió descontrolada de dòlars, per la importància del dòlar com a moneda de reserva mundial que exporta la inflació a la resta del món mentre que els beneficis queden pels emissors.

El segon lloc d'on surten els diners ficticis és el crèdit bancari. Si estalviem 100 euros i els posem al banc, a la Zona Euro el banc té l'obligació de guardar-ne un 2% i pot prestar o invertir la resta (<http://linko.es/4M>). Si presta 98 euros i qui els pren els gasta en un comerç que torna a ingressar-los al banc, el banc pot tornar a prestar-los tots menys el 2%... Així no és estrany que es multipliquin els diners inicials per 50. Això és l'anomenat “diner bancari”.

El tercer lloc on neixen els diners ficticis és a les companyies multinacionals que han aconseguit emetre deute que altres compren o accepten directament com a diners, per un valor molt superior als seus actius (solars, edificis, màquines...) sobre la base de l'expectativa de futurs beneficis. Aquest deute equival a crear diners del no-res i es pot anomenar “diner financer”. Les expectatives de beneficis poden complir-se o defraudar-se totalment o parcial en el futur. La meitat d'aquests diners financers es crea en dòlars. Fa

desenes d'anys que els diners financers creixen a ritmes que doblegen el creixement de la riquesa real.

La FED dels EUA, els bancs centrals, la resta de bancs i les multinacionals han estat traient diners ficticis del barret que els han permès comprar (o prestar perquè comprin altres) empreses i actius de capitalistes locals o regionals, i des dels anys 80 les privatitzacions els permeten comprar els actius i els serveis públics (que als estats

obrers de “socialisme real” eren tots els mitjans de producció). Quan la font de diners ficticis es dirigeix a un determinat sector d'un país, els preus es disparen, com ha passat amb l'habitatge a l'Estat espanyol, i els pisos passen a considerar-se béns especulatius, que poden comprar-se i vendre's diverses vegades l'any, i no pas per satisfer necessitats humanes. L'apropiació militar dels recursos o dels contractes d'explotació dels recursos –com del petroli iraquí– és el mateix que en els casos anteriors amb més ús de la violència. Vegeu <http://linko.es/4b>

Tres treballadors morts

Terrorisme

L'Estat espanyol encapçala el negre rànquing de la sinistralitat laboral a la UE-15. Tres treballadors moren cada dia a la feina i més de 600.000 van patir accidents laborals entre el gener i l'agost. Víctimes anònimes que es tradueixen en un degoteig de notícies als mitjans de comunicació darrera les quals s'amaguen ritmes forçats de treball, l'economia submergida que garanteix la Llei d'estrangeria, i els elevats índexs de precarietat i temporalitat. El mes de juliol passat el Govern va pactar amb la patronal i les burocràcies sindicals la “Estrategia espanyola de seguridad y salud en el trabajo”, que té com a objectiu reduir la sinistralitat fins als nivells europeus. La primera mesura ha estat la campanya “365 días sin accidentes”, que veiem aquests dies als mitjans de comunicació. Més enllà de les bones paraules per sortir a la foto, no hi ha en aquest document cap mesura real per atacar les causes d'aquesta sagnia quotidiana que patim els treballadors i treballadores.

El govern, la patronal i les direccions de CCOO i UGT intenten situar el problema en termes de responsabilitat compartida: s'ha d'instar els empresaris a respectar la normativa de salut i seguretat i convèncer els treballador que facin ús de les mesures de protecció, perquè el problema és que falta cultura de prevenció. És patètic com el document de l'Estrategia posa tothom al mateix sac afirmant que “hay que movilizar a la sociedad espanyola para hacerla aún más sensible y comprometida con la prevención de riesgos laborales”.

Però les raons reals de la gran quantitat de morts a la feina no rau en un problema de “cultu-

cada dia a la feina

patronal

ra", sinó en elements estructurals de l'economia espanyola. No és casual que l'Estat espanyol tingui les xifres més altes de la UE-15 de sinistralitat (un 30% per sobre de la mitjana europea), precarietat (el 33% dels contractes són temporals) i economia submergida (el 21% del PIB), emparada en la Llei d'estrangeria que deixa milers de treballadors sense papers i sense drets, indefensos davant de la sobreexplotació. El boom de la construcció i la subcontractació salvatge causen cada any centenars de morts. Totes tres coses, juntament amb els ritmes forçats de producció, són les causes principal dels morts a la feina. Les empreses busquen el benefici a qualsevol preu, passant per davant de la seguretat, imposen ritmes abusius i utilitzen els treballadors com a màquines "d'usar i llençar".

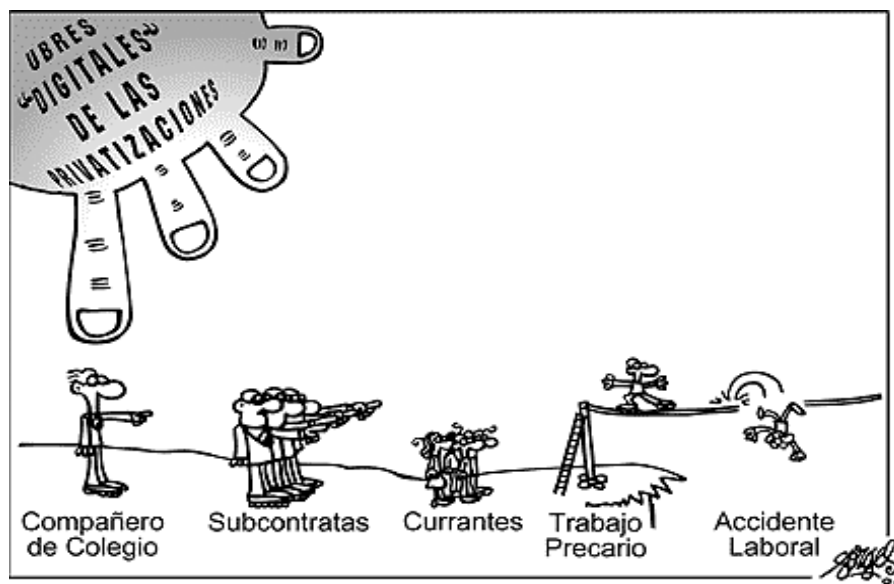
A més la inspecció de treball està infradotada de recursos (hi ha un inspector per cada 23.300 treballadors, quan la mitjana europea és d'un cada 7.000). El govern ha promès arribar als nivells europeus el 2012 (tot i que no concreta recursos econòmics), però si la precarietat segueix escampant-se com fins ara, de poc servirà que hi hagi més inspectors i difícilment aquests podran arribar a les petites empreses, que concentren la major part d'accidents. A més el mecanisme

pervers de l'externalització dels plans de prevenció de riscos a través de mútues, fa que en la majoria de casos aquests només siguin dossiers que acaben guardats en un calaix, i que els cursos de formació es redueixin a un tríptic o una classe feta de pressa i corrent sense cap garantia.

El pacte sobre sinistralitat no aborda cap d'aquests problemes de fons i encara preveu "premis" per les empreses que es limitin a complir la Llei, en forma de reducció de quotes a la seguretat social o de plans "renove" per maquinària obsoleta. No és estrany la poca sensibilitat de l'Estat davant de la mort de centenars de treballadors cada any pels quals mai no hi ha homenatges. Quan el govern és la patronal, com en l'obra pública, les coses no són diferents: 13 treballadors han mort ja en la construcció de l'AVE Madrid-Barcelona, sense que s'hagi pres cap altra mesura fins ara que forçar la màquina per acabar abans de les eleccions. Han hagut de començar a aparèixer esvorancs perquè s'aturessin les obres.

Fer retrocedir la sinistralitat no vindrà de les campanyes de propaganda del Govern, ni de la inspecció, ni de la patronal, vindrà com a conseqüència que els treballadors/es –precaris i fixos, autòctons i immigrants– siguem capaços d'unir les forces, d'organitzar-nos i lluitar plegats per eliminar la precarietat, posar fi a les jornades inacabables i impedir ritmes de treball incompatibles amb les mesures de seguretat.

Cristina. Barcelona

Les xifres del drama

Aquestes son les darreres xifres oficials de sinistralitat laboral a l'Estat. Cal tenir en compte que hi ha una sinistralitat oculta, perquè que molts accidents (sobretot els que afecten treballadors sense papers) mai no es declaren.

- **A l'Estat espanyol es registra una mitjana d'un milió d'accidents laborals cada any, amb el resultat de mil treballadors morts.**

- **La sinistralitat laboral a l'Estat està un 30% per sobre de la mitjana de la UE**

- **Un terç dels accidents laborals es registra a la construcció. El segon sector en volum d'accidents és el de serveis**

- **Cada any es declaren 80.000 nous casos de malalties professionals, dels quals 16.000 acaben amb resultat de mort.**

- **El 90% de treballadors morts treballaven en pimes. Aquestes empreses concentren el 80% d'accidents.**

- **Els treballadors d'ETT tenen un risc de patir accidents tres vegades superior a la resta.**

- **El 30% de treballadors morts a la feina l'any passat eren immigrants**

- **El 60% de treballadors que van patir accidents l'any passat eren temporals.**

Segueixen tancaments i acomiadaments en el sector del cotxe

Unir-nos per a enfrontar a les multinacionals

La indústria de l'automòbil és un dels "motors" de l'economia mundial capitalista. Amb més de 65 milions d'automòbils venuts al planeta, i amb un creixement continuat en les dues últimes dècades, s'ha convertit en un dels exponents màxims de les dinàmiques neoliberals.

Amb l'obertura als mercats asiàtics i amb la possibilitat d'explotació de nous col·lectius obrers en aquests països, les multinacionals de la indústria de l'automòbil han estat promotores de molts dels canvis en el món laboral que han empobrit i precaritzat les plantilles de milers d'empreses principals i auxiliars en els cinc continents.

A l'Estat espanyol, des de la dècada dels 80, s'han generalitzat els convenis i pactes de reestructuració que han generat una reculada important en les condicions de vida i treball de centenars de milers de persones. Després dels convenis amb important contenció de salaris es va generalitzar l'ofensiva en matèria de flexibilitat que ha significat una gran quantitat de mesures que permeten a les empreses tant acomodar la producció als mínims canvis en el mercat com utilitzar la mà d'obra a la seva voluntat i contra la conciliació de la vida laboral i familiar. Hi ha empreses en les quals pretenen que convisquin part de la plantilla sense feina i la resta treballant festius i hores extres. La panacea de la flexibilitat que la patronal ni hagués somiat durant períodes com el franquisme.

Però ara, davant de la facilitat que troben els seus plans per la col·laboració de les majories sindicals, les multinacionals dels cotxes han obert una nova operació d'augment de l'apropiació de la plusvàlua: els plans d'abaratiment de les compres.

Amb noms més o menys "moderns" i en anglès, han generalitzat campanyes d'estalvi en les empreses, reduint plantilles, eliminant feines que ara consideren innecessàries, rebaixant nivells de qualitat... Però sobretot augmentant la intensitat del treball a les cadenes mitjançant revisions generals dels temps de treball.

Això a les cases matrius. Pels proveïdors el tema és encara més salvatge. La política de compres i externalitzacions té l'objectiu clar d'obligar els proveïdors a treballar més barat com sigui o perdre les produccions que realitzen des de fa anys, obrint noves empreses amb condicions salarials i laborals precaritzades.

Això ha significat en els últims mesos casos concrets al voltant de la multinacional VW com Valeo,

va que permeten als empresaris assegurar que es troben en un dels millors moments de la seva història.

No obstant això per a les plantilles, per a la classe treballadora de sempre, la realitat és la contrària, empitjorament de les condicions en la flexibilitat, els salaris, o el pas per l'acomiadament per tornar a buscar un lloc de treball més precari que l'anterior. I tot això amb el preu de l'habitatge i dels productes de primera necessitat pel cost de l'energia.

Una situació que necessita una resposta clara i contundent del món sindical. Una resposta difícil d'esperar dels sindicats majoritaris. Mentrestant, respostes al carrer com la d'unificar les empreses que es troben immerses en les conseqüències d'aquestes polítiques com la que es va cele-

SAS, Copo-Ferher o Sysmo que han constatat la voluntat del grup alemany de rebaixar el cost dels automòbils per augmentar els seus beneficis de manera escandalosa.

Així les notícies dels beneficis de les multinacionals en el tercer trimestre de l'any 2007 parlen de millores del 30, 40 i 50% en beneficis, d'augments de producció i de capacitat producti-

brar el 23 d'octubre passat a Barcelona (Mercedes, Sysmo, Sintra i Frape) són el camí per trencar la dinàmica sindical d'acceptació imposada en les últimes dècades.

Cal obrir aquests marcs de lluita unitària i seguir en la resistència i l'enfrontament als plans de les multinacionals.

Diego Rejón

Vaga pel dret a l'educació pública

El 31 d'octubre el professorat del Centre de Formació d'Adults (CFA) Girona va anar a la vaga en defensa del dret a l'educació. L'acció s'inscrivía en la sèrie de mobilitzacions conjuntes amb l'alumnat des de setembre. El Departament d'Educació de la Generalitat no posa el professorat necessari per cobrir l'oferta de cursos que ell mateix va aprovar i la "solució" que dona és que el professorat faci més hores de classes de les fixades.

realitat la major part de centres estan amb llistes d'espera i això sense que s'hagi fet la campanya d'informació i potenciació que s'havia compromès a fer el Departament d'Educació. El problema és que aquest alumnat en llistes d'espera que cada any es perd no surt a la llum pública, i de fet se'ls nega el dret elemental dret de la persona adulta a l'ensenyament públic.

El Govern del PSC-ERC-ICV-EUiA ha incomplert per tercer any consecutiu el pacte firmat amb la

de tots els centres públics. Per recolzar-les s'estan recollint signatures "pel dret a l'educació pública" d'escoles, entitats, organitzacions polítiques, sindicals... també perquè no és un problema aïllat, el Departament es mostra inflexible amb una reivindicació que suposa amb prou feines mig mestre més. El problema no és de diners, sinó polític. Volen demostrar que castiguen aquells centres que no es limiten a acatar les seves instruccions i es lluiten per una millora i ampliació dels centres. No és casualitat que per exemple el CFA de Girona s'hagi convertit en el major CFA amb més de 1600 alumnes inscrits, i no deixa de créixer.

Els dos centres compten amb el suport de la Mesa de l'Educació de Persones Adultes (moviment unitari de CCOO, USTEC i CGT amb representants elegits del professorat de centres i aules de persones adultes). Cal crear el moviment més ampli per a:

Que autoritzin l'oferta compromesa al CFA de Girona i Sant Boi i es posin els recursos.

Que no deixin cap jove o adult sense educació, és a dir, que s'acabin les llistes d'espera.

Que el Departament compleixi el que està firmat i es comprometi amb l'educació pública.

Perquè l'educació pública ha de ser un dret per a joves i persones adultes.

Miquel i Josep Lluís

La resposta del Departament no és exclusiva d'aquest centre. En nombroses escoles, per poder atendre els grups que s'han apuntat, una part del professorat ha augmentat les hores lectives. Precisament el curs passat s'havia aconseguit reduir-les per permetre coordinar les activitats, fer un seguiment tutorial i millorar així la qualitat de l'ensenyament. En una altra escola, la CFA de Sant Boi, també hi ha mobilitzacions perquè l'administració no vol permetre un grup d'alumnes (28 +21 en llista d'espera). Girona o Sant Boi són tan sols la punta de l'iceberg, en

representació sindical, en el qual es responsabilitzava a un augment del 20% de l'alumnat cada any, per recuperar i consolidar la xarxa de centres públics. Si el Departament ha decidit eliminar tota resistència és perquè els seus plans no van en el sentit de potenciar la formació pública de persones adultes, sinó en el contrari. El projecte del Govern de la Generalitat és avançar en un procés de municipalització i privatització del sector.

És per això molt important que aquesta reivindicació de les escoles de Girona i Sant Boi sigui una lluita

Treballadors i treballadores immigrants

Nova ofensiva contra els seus drets

A finals de setembre de 2007 el Senat va aprovar una proposició de Llei orgànica anomenada "de mesures per la lluita contra la immigració clandestina". La proposició, el promotor de la qual va ser Coalició Canària i que ha estat recolzada pel Partit Popular, el Partit Nacionalista Basc, Convergència i Unió i senadors del Grup Mixt, és un nou atac contra els treballadors i treballadores immigrants a l'Estat espanyol. La Llei és al Congrés, de moment parada a causa de les preocupacions

L'aliança de la dreta espanyolista més rànica amb el conglomerat dretà dels coneguts com a "nacionalismes perifèrics" en les seves diverses variants, permet aprofundir l'esperit repressor i inhumà que sustenta l'exposició de motius i el text articulat de la proposició. La proposició és un atac sever a la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948, tant pel que fa als principis de dret, com a l'articulat de la Declaració Universal de Drets Humans i Pactes Internacionals de Drets Civils, Polítics, Econòmics i Socials de 1966.

nacionalitat espanyola per residència als que hagin entrat de manera irregular a l'Estat espanyol.

6. Apuja d'1 a 3 anys l'exigència d'estar casat amb un espanyol/a en els supòsits de matrimoni per sol·licitar la nacionalitat.

7. Exigeix l'autorització expressa de l'autoritat governativa, i no només de la consular, per concedir visat als estrangers que hagin estat objecte de devolució o expulsió, una vegada transcorregut el termini de prohibició d'entrada.

8. Suprimeix els visats de recerca d'ocupació.

9. Augmenta de 3 a 6 anys el termini de prohibició d'entrada en els supòsits de devolució.

10. Augmenta de 40 a 70 dies el termini màxim d'internament en els centres d'internament.

11. Permet establir contingents o contingents especials per països africans, i prevalen els països que tinguin acords i relacions estables de col·laboració amb l'Estat espanyol en les polítiques dirigides a prevenir i reprimir la immigració clandestina.

Filosofia

La voluntat guerrera de la proposició arrenca del seu nom mateix -"per la lluita"- que evoca el combat contra els éssers humans que es veuen obligats a abandonar els seus països d'origen per múltiples i diverses raons, com la pobresa, la fam, la misèria, la persecució política, religiosa o cultural, les guerres tribals o regionals, etc.

En un sistema en el qual l'economia transnacional i els seus interessos governen amb pitjor o millor fortuna els governats afectats, és immoral limitar el moviment de les persones que exerceixen el seu dret a la lliure circulació, moltes de les quals han estat víctimes dels desastres econòmics produïts per aquesta economia centralitzada fora de les fronteres dels països menys perjudicats.

electoralistes del PSOE i IU, però això no vol dir que el pròxim parlament que es formi després de les eleccions del 2008 no aprovi el projecte. Per això cal preparar la lluita contra aquest nou atac. A continuació resumim una anàlisi del Centre de Defensa i Estudi dels Drets Humans davant d'aquesta la proposta de Llei.

Les propostes de l'ofensiva

1. Crea Jutjats d'Estrangeria, amb competències d'ordre penal i administratiu.

2. Suprimeix l'arrelament laboral i social.

3. Suprimeix l'empadronament d'irregulars.

4. Suprimeix la nacionalitat amb valor de presumpció si la legislació dels pares permet atribuir al fill una nacionalitat mitjançant la inscripció en Registres Consulars o procediments anàlegs.

5. Impossibilita l'obtenció de

S'ha de dir que la majoria dels i les immigrants veuen Europa com la planxa de salvació de la seva pobresa estructural. El colonialisme europeu i el postcolonialisme són les causes de la desestructuració de les economies dels països que van sofrir i sofreixen plans econòmics imposats, que responen als interessos d'altres i que generen dinàmiques d'empobriment. I malgrat aquestes polítiques, i també dels polítics que les posen en pràctica, aquests països aconsegueixen sobreviure i mantenir la seva dignitat. No reconèixer-ho és una manipulació interessada dels fets.

L'esperit de guerra i lluita es reflecteix tant en l'exposició de motius com en diversos articles, amb un propòsit renovat d'instrumentalitzar políticament i partidista la immigració, intentant fomentar la xenofòbia i el racisme latents en certs sectors de la població autòctona de l'Estat espanyol. La proposició, mitjançant la duresa i la repressió, connecta amb les pautes de conformació del racisme institucional que desgraciadament avança en molts països de la Unió Europea. L'esperit de creuada i exclusió no s'articula només sobre les bases ideològiques del lepenisme francès, del sarkozisme o del berlusconisme, perquè la proposició conforma un marc de mesures que tendeixen a tractar els i les immigrants irregulars o "sense papers" com a enemics perillosos. Per això, metodològicament, es pot definir com un model de Racisme Institucional, que situa en una llei la consideració d'enemic perillós per a la població immigrada en situació irregular o "sense papers".

Òbviament, la proposició intenta derogar els escassos i insuficients elements positius de la vigent legislació d'estrangeria i endurir el marc repressiu i policial, cosa que presenta perversament amb el tecnicisme de "superació de defectes que s'han advertit".

Consideracions

L'existència mateixa d'una Llei d'estrangeria és la primera font de discriminació: "els altres", ciutadans de 2a o 3a categoria, com si fer-los invisibles jurídicament els fes desaparèixer realment...

La proposició pretén augmentar el sofriment de les persones immigrades no documentades i incrementar el menyspreu cap a elles.

Aquest no és el camí. Confon causes amb efectes. Les persones immigrades són, majoritàriament, les víctimes de les conseqüències de les polítiques neoliberals. Lluitar contra les persones que emigren, en lloc de fer-ho contra les causes de la immigració és immoral i injust.

I en qualsevol cas, el dret de lliure circulació és inalienable, cal reconèixer-lo i protegir-lo.

Hem d'aconseguir que les organitzacions i entitats que lluiten pel respecte als Drets Humans s'oposin i es pronunciïn davant de l'opinió pública amb la finalitat de paralitzar un text tan aberrant com aquest, que promou la violació consentida de l'articulat i l'esperit de la Declaració Universal dels Drets Humans (a la qual remet l'article 10 de la Constitució espanyola).

Muhittin

Escamot Dixan. Impedeixen l'accés a la vista pública

Condemnats!

El 4 d'octubre passat va celebrar-se al Tribunal Suprem la vista del recurs contra la sentència de l'Audiència Nacional sobre el cas de l'Operació Llac que, tot i que reconeixia que mai no hi va haver cap arma ni química ni de cap altre tipus –és a dir, que, com sabíem, el Dixan era Dixan- condemnava 5 dels 6 companys imputats a 13 anys de presó. Com sempre al llarg d'aquest 6 anys des que Aznar va crear l'Escamot Dixan, una delegació de la Plataforma Aturem la Guerra de Girona –amb companyes de LI i de CGT de Madrid i una diputada d'ERC- eren a Madrid, però per primera vegada no van ser dins la Sala malgrat que es tractava d'una vista pública. Els policies que custodiaven el Tribunal Suprem van retenir-nos –diputada inclosa- al hall de l'edifici i no ens van deixar accedir a l'entrada de la Sala fins que el temps per entrar a la vista pública s'havia esgotat. Potser aquest càstig suplementari té alguna relació amb el fet que la gent de la Plataforma va anar a Madrid amb l'autobús dels companys que aquell dia declaraven a l'Audiència Nacional –ni cent metres més enllà- per l'afer de les fotos del rei i que participessin en la concentració de protesta segrestada per la policia nacional a la plaça de Colón –just davant de la contraconcentració feixista. No sembla irrellevant que abans d'entrar al Suprem haguéssim de treure'ns per ordre del president de la Sala -no pas les samarretes exigint l'absolució de l'Escamot Dixan, sinó- els adhesius de la campanya "jo també cremo la corona espanyola".

Tralla (Girona)

Contra la judicialització de les lluites obreres

Solidaritat amb en Luisito: si ens toquen un, ens toquen a tots

El 6 de novembre comença el judici contra el company Luis Marcos Rivera, Luisito, afiliat del Sindicat de Neteges de Valladolid de CGT, per uns fets ocorreguts fa 7 anys **en una vaga de telemarqueting** a Madrid a la qual **Luisito havia anat en solidaritat**.

La policia d'Ansuátegui, Governador Civil de nefast record pels madrilenys, va carregar contra els grups que van quedar després de la mobilització, i van colpejar en Luisito que tornava per menjar fins a produir-li ferides que el van tenir 5 setmanes de baixes. A més, van acusar en Luisito d'haver ferit greument 4 agents. Però en Luisito no és Superman, en **Luisito va coix i amb un ull no hi veu. Li demanen 7 anys de presó.**

Hi ha hagut una concentració a Valladolid i se n'ha convocat una altra a Madrid. I és que tots i totes hem de respondre perquè, com diu la CGT, si ens en toquen un, ens toquen a tots.

Entre la repressió i el referèndum

La detenció de la Mesa Nacional de Batasuna marca la dinàmica que ha emprès el Govern: Batasuna ha de pagar car el fracàs del pla del Govern per “pacificar” Euskadi. La detenció de la direcció de Batasuna va més enllà del rèdit electoral que li pugui donar lluny d’Euskadi, i suposa un pas més en la dominació centralista a Euskadi. Primer va ser detingut Otegui, però en la mesura que no hi va haver ni una resposta popular significativa ni una reacció interna d’algun sector, ara és tota la direcció de Batasuna. El PP mai no en té prou i ja pressiona el Govern perquè il·legalitzi ANV i el PCTV i, si cal, intervingui les institucions basques per impedir la consulta d’Ibarretxe. Però no és només el PP, sinó un sector significatiu de l’aparell judicial que aprofundeix aquesta ofensiva: Ibarretxe està a punt de compartir la banqueta amb Patxi López, secretari General del PSE, després que el Tribunal Superior Justícia del País Basc desestimés el recurs.

És per això que el PNB es dona per assabentat que es reprèn una ofensiva que –com va passar sota el Govern Aznar– no es limita a l’esquerra abertzale sinó a qualsevol vestigi de nacionalisme basc. Ibarretxe llança la proposta de consulta i, el 26 d’octubre, el Parlament Basc resol demanar l’alliberament de la Mesa Nacional de Batasuna, la desaparició de l’Audiència Nacional i la derogació de la Llei de Partits. La Consulta d’Ibarretxe obre un espai al PNB i intenta recuperar la iniciativa amb una altra proposta com la de l’anterior Pla Ibarretxe, que li va permetre prendre tot el protagonisme del poble basc davant Madrid. El sector d’Imaz creu que aquest tipus de mesures són “pa per avui, fam per demà”, perquè sap que el PNB no arribarà fins al final i aleshores es perd tota la credibilitat, com ja va passar en part amb el Pla Ibarretxe que va acabar en aigua de borrajes. Imaz defensava “ser més pragmàtics” per arribar a un acord amb el PSOE, però l’experiència de Navarra Bai a Navarra va demostrar que aquesta –que també era l’opció del PSN– no és la política de l’aparell central

del PSOE que va acabar imposant-se i deixant el Govern a UPN/PP. Amb aquesta experiència, a Imaz no li va quedar cap altra sortida que reconèixer –amb l’anunci de dimissió– que el seu “pragmatisme” avui tampoc és viable.

Ibarretxe està en una operació defensiva, ja que sap que no arribarà a trencar la corda que el lliga a la monarquia, la seva constitució i les seves institucions. No ha definit els termes de la consulta, perquè sap que des del punt de vista formal té més coses a guanyar que entrant en el contingut. La seva frase determinant es resumeix en “de que

van caminar plegades. Amb el suport indispensable de les direccions pro-monàrquiques de CCOO i UGT, el PSOE i PCE-IU que van donar cobertura al nacionalisme espanyol contra els altres pobles, i la col·laboració des de l’altre costat de la política abertzale que va ignorar la lluita per la unitat de classe, l’estratègia va funcionar. Avui, el temor dels poders de l’Estat és permetre que aquests dos camins trobin un punt d’unió davant d’una ofensiva generalitzada contra un sindicat obrer, LAB, que té gairebé el 17% de la representació, només tres punts per sota de CCOO i per davant d’UGT (13%).

serveix un Lendakari que no pot consultar amb els seus ciutadans/es?”. En el mateix sentit, Arzallus afirmava que no hi haurà consulta si Madrid ho prohibeix, que es denunciarà que ho prohibeix, però la burgesia basca, amb els seus aliats d’EB, no anirà més lluny.

LAB, la clau

La cadena de detencions de l’esquerra abertzale evita, fins ara, integrar LAB en l’entramat “tot és ETA” amb el qual l’Audiència Nacional ha anat inculpant partits, associacions, mitjans de comunicació... Per què no LAB? - podem preguntar-nos. Perquè la clau de la transició per consolidar la monarquia va ser aïllar la lluita obrera de la lluita de les nacions oprimides de l’Estat, dues lluites que en els últims temps del franquisme

Una acció directa i massiva contra LAB podria remoure la situació a les fàbriques i possiblement arrossegaria ELA (amb més del 40% de representació sindical) – que ja es va posicionar en solidaritat amb els arrestats– i sindicalistes de CGT a una reacció de protesta, i aquest és el principal perill que volen evitar.

IU va manifestar “respecte” per la decisió judicial fins que en conegui les “motivacions”. Fa mesos que Otegui està a la presó i el silenci còmplice d’IU denota el seu “respecte” a l’Estat centralista. Però més enllà d’IU, la posició de les direccions de CCOO i UGT, amb el seu silenci de costum i el “respecte” manifest a les decisions judicials, traeixen els interessos no només del poble basc sinó del conjunt dels treballadors i treballadores. Les mesures policials són aplicades avui contra el poble basc, però hem vist com ha començat una política de judicialitzar les lluites obreres. És el cas dels sindicalistes Cándido i Morala, de la Naval asturiana, i també el de l’ocupació de pistes de l’Aeroport del Prat a Barcelona. Les lleis que avui s’apliquen contra els sectors independentistes bascos demà seran d’aplicació contra les vagues i lluites obreres.

Saura i el borbó: l'estranya parella

La LOU, l'Informe Bricall, el Codi penal, la Llei antiterrorista, la Llei d'estrangeria, ETT's... he participat en desenes de manifestacions diverses en què es cremaven simbòlicament totes aquestes coses i més que no recordo. Mai no havia sentit que l'esquerra parlamentària es posés les mans al cap parlant de condemnable actes violents i bàrbars... i mai no havia hagut de concentrar-me, per això, a l'Audiència Nacional. Des de la visita del rei a Girona – convidat alhora per la rectora convergent de la UdG per inaugurar el privatitzador parc tecnològic i per la patronal FOEG- el 13 de setembre passat, estan que no paren.

I és que la corona –el titular de la qual, per més *inri*, és jurídicament irresponsable- té una protecció penal especial (el capítol II del títol XXI del Codi penal: “*Delitos Contra la Corona*”) que im-

plica dues coses. Una, que no jutja aquests casos un tribunal normal sinó un d'excepció - l'Audiència Nacional, ex Tribunal de Orden Público. I dos, que les penes s'agreugen -en aquest cas les injúries que imputa l'AN a l'afer de la crema poden comportar penes de dos anys de presó o

moltes milionàries. I és que, com aclaria la convocatòria feixista del 4 d'octubre al carrer Génova de Madrid: “*no estamos aquí por el rey sino por la unidad de España*”, és a dir, es tracta de protegir la monarquia perquè és la garantia última de l'Estat, de la indissoluble “*unidad de España*” que Franco va deixar “*atada y bien atada*”. Com més trontolli aquesta “*unidad*”, més rellevant esdevindrà la corona.

Com en l'afer del *Jueves*, l'estol de jutges estrella de l'Audiència Nacional ha corregut a socórrer la tan injuriada corona. Però aquesta vegada la monarquia ha trobat en els mossos d'esquadra –llegiu ICV-EUiA- els escuders més ben disposats –és irònic que mentre els mossos d'esquadra s'esforçaven a Girona per identificar cremadors de fotos, l'encarregada de fer-ho a Molins de Rei, la policia nacional, contestés al requeriment de l'AN que no sabien identificar cap de les persones que van cremar fotos (a cara descoberta).

I és que en la seva cursa per demostrar que són una coalició d'ordre, Saura i Boada no només han col·laborat de grat amb aquest vell TOP -que alguns dels seus militants van conèixer- per defensar la monarquia, sinó que han aprofitat per avançar en la seva guerra policial particular contra els moviments socials. El dia de la primera de les concentracions de protesta després que l'Audiència Nacional obrís diligències per la crema de fotos, els antiavalots dels mossos d'esquadra van ocupar Girona literalment, mai ningú fins aleshores no havia gosat, com ho estava fent ICV-EUiA al dictat dels diaris més rancis de la dreta espanyola i de l'emissora del bisbat, desplegar tan desproporcionadament la policia, mai ningú no havia gosat utilitzar

la por tan descaradament.

La seva ecosocialista política és la dels desallotjaments massius – sovint molt més enllà, fins i tot, de la seva legalitat- de cases okupades, els segrestos de manifestacions kubotan en mà o muntatges com el de la Núria Pòrtulas, que va passar mesos empresonada gratuïtament sota la Llei antiterrorista. Ara han aprofitat que el TOP els demanava carnassa per seleccionar les víctimes a la seva conveniència. Entre les desenes i desenes de persones que han cremat fotos han decidit castigar, per ara, una vintena de militants destacats de les organitzacions de l'esquerra independentista i dels moviments socials -la cirera del pastís ha estat imputar el germà de la Núria Pòrtulas, una de les cares públiques de l'assemblea per la seva llibertat. Han dissimulat tan poc, que han citat els imputats trucant-los directament al mòbil i escrivint sense complexos als atestats que els havien identificat perquè són “coneguts dels actes i manifestacions de la societat civil gironina”.

Saura i Boada poden seguir repetint amb la porra a la mà que cremar fotos del rei és fer el joc a la dreta. Qui els fa el joc són ells, que desmobilitzen i desmoralitzen i que, per això mateix, es permeten el luxe de reprimir amb una impunitat de què ningú més no ha gaudit. Els llops són llops, però els més perillosos sempre han estat els que duen pell de be. Més ens val anar construint alguna cosa a l'esquerra dels dels antiavalots.

Tralla, Girona

A 90 anys de la revolució d'octubre

Als països imperialistes com el nostre, la ideologia dominant conspira per esborrar del cap dels treballadors i treballadores tot el que pot contribuir a donar-nos consciència de les nostres pròpies forces, de la nostra capacitat no només de parar els plans de la patronal i les multinacionals, sinó també de construir una alternativa a la decadència del capitalisme. Parlar de la Revolució Russa avui és parlar de la primera revolució obrera triomfant que va expropiar la burgesia i sobre el suposat fracàs del socialisme a mans de l'estalinisme. I també és parlar de l'Orient Mitjà i Palestina, de l'Amèrica Llatina i d'Àfrica. No perquè en aquestes zones actualment hi hagi revolucions com la d'Octubre de 1917, sinó perquè la contradicció fonamental del nostre temps, és a dir, que el capitalisme no només és incapaç de solucionar els problemes de la humanitat sinó que els agreuja i crea cada vegada més destrucció, requereix ser resolta en el mateix sentit que la Revolució Russa. I parlar de la Revolució Russa és també fer-lo sobre el marxisme, que va demostrar que és molt més que "una teoria científica interessant".

La primera revolució obrera triomfant

1917. Una cruenta guerra imperialista consumeix el món. A Rússia, el nombre de morts ronda els 2 milions. Un Govern Provisional, presidit per Kerensky, intenta controlar l'onada revolucionària que va enderrocar el tsar el febrer i va ofegar després l'alçament contrarrevolucionari del general Kornilov. El Partit Bolxevic, una força no gaire gran fins el Febrer,

ha crescut enormement entre els obrers, els camperols i els soldats, per la seva defensa d'un programa bàsic: PA, TERRA I PAU. Els Sòviets de Diputats Obrers i Soldats –consells de delegats obrers, soldats i camperols, amb representants de tot el país, que funciona com un veritable parlament obrer enfrontat a l'inoperant parlament burgès-, preparen el Congrés de tota Rússia a Petrograd, mentre tots els partits se sotmeten al programa burgès del Govern Kerensky. A l'octubre, els bolxevics veuen que ha arribat el moment de proclamar: TOT EL PODER ALS SÒVIETS. El Palau d'Hivern, símbol del règim tsarista i seu del Govern Kerensky, és assaltat per grups de soldats i obrers armats, organitzats des dels locals del Sòviet per la direcció bolxevic, que fan onejar les banderes de la Comuna a la part alta de l'edifici. En nom del Consell dels Sòviets de tota Rússia s'instaura el Govern dels Sòviets, la dictadura del proletariat. Immediatament s'aprova una crida a la pau a tots els pobles en guerra i als seus governs.

L'Estat Soviètic va expropiar les principals fàbriques i els bancs, va decretar el control obrer de la producció, i el control del naixent Estat Obrer de totes les qüestions que fins aleshores decididien la burgesia i la noblesa o el petit grupat de parlamentaris, polítics i militars que els eren fidels. Això incloïa la reforma agrària -el repartiment de la terra, encara una estructura de propietat feudal basada en les grans propietats-, el monopoli del comerç exterior i el reconeixement del dret de les nacionalitats oprimides pel tsarisme a la seva autodeterminació.

La guerra civil, la revolució internacional i l'origen de la burocràcia

Aviat van reaccionar els privilegiats de les velles classes, les

restes de l'exèrcit del tsar i les potències imperialistes –que no deixaven de veure en el nou Estat Obrer el perill que es reproduís la revolució als seus propis països. Durant quatre anys, la revolució va haver d'afrontar una guerra civil sagnant i l'agressió armada de tropes de 21 nacions, cosa que va imposar condicions excepcionalment adverses a les possibilitats de desenvolupament de la nova economia i a l'organització social sota la direcció del proletariat. Tot i això, els avenços econòmics, el desenvolupament de la indústria –sense precedents en un país endarrerit-, i les conquestes socials de la primera època de la revolució (jornada de 8 hores, control obrer de la producció, alfabetització, integració de les dones en la vida social...), van ser reconeguts fins i tot pels seus pitjors enemics.

Els bolxevics esperaven el ràpid triomf de la revolució internacional, començant per Alemanya, cosa que hauria suposat un suport econòmic i tècnic importantíssim per la supervivència de l'Estat obrer. Però la revolució alemanya va ser derrotada i l'estat soviètic va quedar aïllat, i en una situació de debilitat i desgast extrems. El govern dels Sòviets es va veure socialitzant misèria, i, a més, afeblit per la guerra civil. Això aviat va tenir repercussions en l'Estat Obrer i en el propi Partit Bolxevic. Una vegada mort Lenin, una camarilla burocràtica, escassament dotada per a la política revolucionària, va assolir fer-se amb el control de l'aparell. Stalin, servint-se de la burocràcia, va començar a aniquilar metòdicament la democràcia obrera dins i fora del partit. El que van començar essent mesures excepcionals, justificades per la guerra civil, es van convertir en normes habituals: primer es van suprimir els drets de tendència i fracció que garantien la democràcia en els debats a l'interior del partit. Més

tard es van expulsar els dissidents. Finalment va afusellar i empresonar-ne desenes de milers, en els 'Processos de Moscou', i en va assassinar, com a Lleó Trotsqui a Mèxic. Així fins acabar amb tota la vella direcció revolucionària d'Octubre.

Aquesta degeneració del partit bolxevic acompanyava i alhora formava part de la degeneració de l'Estat obrer i de la societat soviètica. I també d'una política que, posada al servei de la idea del 'Socialisme en un sol país', va utilitzar els partits de la Internacional Comunista com a epígons dels acords de la URSS amb la burgesia imperialista, i amb el feixisme. Durant dècades, els partits estalinistes van frenar i traïr quan van poder el moviment obrer internacional, com en el cas de la Revolució a l'Estat espanyol, emparats en el prestigi de la Revolució d'Octubre.

L'última traïció de la burocràcia

Avui, el capitalisme ha estat restaurat a l'antiga Unió Soviètica, i ha escombrat d'una en una les conquestes de la revolució. Molts pensaven, fins i tot en el moviment trotsquista, que el capitalisme no tornaria mai, ja que la mateixa existència de la burocràcia governant dels estats obrers degenerats depenia, segons ells, del manteniment de les conquestes de la revolució (el monopoli del comerç exterior, la propietat estatal de la indústria i la terra, i la planificació de l'economia). Van errar l'anàlisi: la pròpia burocràcia, al costat dels tecnòcrates de l'aparell de l'estat i de sectors obrers privilegiats, es va convertir en burgesia i va acabar amb les conquestes revolucionàries. Amb la coartada de la democratització, la burocràcia va implantar el 'lliure mercat' i va enganyar, una vegada més, els milions de treballadors que, sense qüestionar la propietat estatal o l'estat obrer, s'alçaven als països de l'Est d'Europa contra la corrupció dels seus governs i per la reinstauració de la democràcia dels treballadors. L'anàlisi ja estava fet: el 1932, la preocupació d'Andreu Nin era que la fi de l'estalinisme no fos, també, la "caiguda de la revolució russa i un

desastre irreparable per al proletariat internacional"; Lleó Trotsqui, a la seva obra 'La revolució traïda' de 1936, ho havia anticipat més categòricament: "El pronòstic polític té un caràcter alternatiu: o bé la burocràcia, convertint-se cada vegada més en l'òrgan de la burgesia mundial a l'estat obrer, enderrocarà les noves formes de propietat i tornarà a enfonsar el país en el capitalisme, o bé la classe obrera aixafarà a la burocràcia i obrirà el camí del socialisme". Va passar això primer.

Què queda d'Octubre

Però aquesta derrota, la restauració capitalista a la URSS i els països de l'Est europeu, no pot enterbolir-nos la vista i fer-nos veure les coses d'una manera diferent de com són. El que abans era la URSS viu ara immers en una profunda crisi econòmica i política, amb l'aparició de milions de nous pobres, amb un Estat incapaç de solucionar democràticament les aspiracions de les nacionalitats oprimides, subordinat a l'imperialisme nord-americà, al qual, a més, subministra gas i petroli... Si pels seus detractors, el "socialisme real" no va servir com a solució per Rússia, malgrat el desenvolupament sorprenent de la seva economia, que no s'havia vist mai en un país tan endarrerit, evidentment, el capitalisme actual serveix menys encara.

I pel que fa a la resta del món, tal com deia Trotsqui el 1936: "La història de les últimes dècades testifica, amb una força particular,

que, en les condicions de la decadència del capitalisme, els països endarrerits no poden arribar al nivell de les velles metròpolis del capital. Col·locats en un atzucac, els civilitzadors tanquen el camí als quals se civilitzen" (La revolució traïda). No sembla que la situació hagi canviat: guerres i invasions imperialistes pel control del petroli i els recursos dels països endarrerits, que no poden desenvolupar-se precisament per la rapinya dels països més 'avançats'. L'imperialisme,

l'hegemonia del capital financer i la lluita oberta pels mercats i les fonts energètiques, genera, a més de diferents formes de destrucció en massa, les condicions que fan necessària i possible la transformació socialista de la societat. La burgesia va trigar segles, i va necessitar moltes guerres i revolucions, fins a arribar a imposar el capitalisme com a sistema predominant. La classe obrera ho va intentar fa 90 anys, i ho ha seguit intentant des d'aleshores. La necessitat de la revolució socialista continua vigent, i també la necessitat d'una direcció conscient capaç de conduir el procés cap al triomf: un partit revolucionari bolxevic, que sense por del debat intern, colpegi com una sola mà, i que hagi assimilat els ensenyaments de la revolució d'Octubre, de la seva degeneració, i de la tornada al capitalisme.

*Luca
Barcelona*

Es va celebrar la V Conferència de Lluita Internacionalista

Els dies 12 i 13 d'octubre hi va haver a Barcelona la V Conferència de Lluita Internacionalista. La Conferència és el màxim òrgan de representació. Anualment s'hi debaten els temes centrals, es decideix el rumb polític que s'ha de seguir, els plans de treball i els equips i pressupostos amb els quals funcionarem durant el pròxim curs. La mesa d'honor de la Conferència va ser dedicada a Ernesto González, company històric del nostre corrent internacional mort recentment, i al poble treballador de Gaza. Al llarg de la Conferència es van rebre salutacions d'organitzacions internacionals.

Crisi i política internacional

La sessió de divendres va començar amb el debat de la situació política internacional. Es va analitzar la situació de la crisi financera provocada per la crisi

immobiliària dels EUA. En el debat, obert a companys i companyes, es va discutir si hi ha o no crisi en el capitalisme. A la creença popular que dir que hi ha crisi és negar que els de sempre segueixen guanyant

factor determinant que les precipita no és que no guanyin diners, sinó que caigui la taxa de benefici, és a dir, que el capital trobi dificultats per reproduir-se amb una certa taxa de benefici. Per defensar aquesta

molts diners, es contraposava la consideració marxista de les crisis de sobreproducció, en les quals el

taxa, el capital havia creat enormes muntanyes de paper (accions, títols, bitllets,...) que ara amenacen

Salutacions de la Unitat Socialista de Treballadors de Veneçuela (extractes)

(...) La UST els envia la més Fraternal, proletari, revolucionari i internacionalista salutació(...)

La construcció de la IV internacional és actualment i potser més que mai una tasca imprescindible per als revolucionaris, avui quan el món travessa una situació revolucionària, quan l'imperialisme camina empantanat i no aconsegueix controlar la situació a nivell mundial havent de recórrer a direccions petit burgeses, que encapçalen governs front – populistes com el de Lula a Brasil o governs Bonapartistes sui generis com el de Chávez a Veneçuela, que es veuen obligats a parlar d'un fals socialisme del segle XXI, per a desviar el gir a l'esquerra de les masses, i per a fer passar els projectes de la gran burgesia, ens toca als revolucionaris la ineludible tasca de construir partits revolucionaris de tipus bolxevic a nivell nacional i internacional.

Per tal raó la UST de Veneçuela, organització que al novembre proper realitzarà la seva primera conferència per a votar la seva afiliació a la LITCI, reitera les seves salutacions (...)

*Visca la IV Internacional
Visca la Lliga Internacional dels Treballadors
Visca Lluita Internacionalista*

Salutacions de la Unitat Socialista de Treballadors de Veneçuela

d'enfonsar-se.

Així mateix va haver-hi una discussió sobre el caràcter autorregulador de crisis com la nord-americana. En les èpoques del capitalisme en desenvolupament que analitzava Marx, les crisis tenien aquest caràcter regular, desplaçant cap als sectors més dinàmics no només el capital sinó també el conjunt de mitjans de producció (mà d'obra, inversió en capitals), però el caràcter de les crisis actuals en aquesta fase imperialista és de destrucció de mitjans de producció en termes absoluts.

També es va analitzar que no hi ha una sortida "econòmica" a la crisi, sinó que serà determinant la capacitat que tingui l'imperialisme

per recuperar aquesta taxa de benefici a costa d'un increment de la plusvàlua dels treballadors i, en conseqüència, d'un augment de l'explotació dins dels EUA, i la rapinya a altres pobles. En l'àmbit intern dels EUA Bush ha posat en el punt de mira els immigrants sense papers, però hi ha hagut importants mobilitzacions que poden aturar l'ofensiva. En l'esfera internacional, les dificultats pel control de l'Iraq i l'Afganistan són centrals en la caiguda del suport a Bush als EUA. El resultat d'aquestes confrontacions de classes determina el futur pròxim.

Palestina

Va tenir un punt especial la presentació d'informe sobre la

situació a Palestina i la proposta de campanya contra el bloqueig a Gaza. També aquí el debat va ser interessant, en particular al voltant de la política concreta respecte Hamàs i les mesures amb què podíem donar suport per ajudar a impulsar una sortida obrera a la situació. Sense deixar de considerar Hamàs com un partit reaccionari de la burgesia palestina, avui està atacat per Israel, l'imperialisme i el seu agent a l'ANP -Abu Mazen- perquè els palestins l'han escollit per la seva oposició als acords d'Oslo. És des d'aquesta realitat que no podem mantenir-nos neutrals en l'ofensiva contra Hamàs. Estem al seu costat davant de l'ofensiva imperialista, encara que mantenim tota la

Salutació de la UICOP des de Gaza

Franja de Gaza. Palestina, 12 d'octubre de 2007

Benvolguts camarades,

Una salutació obrera,

Comencem dirigint-nos als nostres camarades, membres i amics de Lluita Internacionalista, enviant-vos una salutació. Valorem moltíssim els vostres esforços, que desitgem que tinguin èxit en el camí d'aconseguir la justícia social i el socialisme internacional.

Camarades congressistes, el vostre congrés es reuneix en l'aniversari del començament del vostre partit en una situació internacional molt complicada a nivell social i polític. Vivim en un món d'importants reculades socials en el qual ha crescut el poder nord-americà sobre les riqueses dels pobles i les seves economies, i també l'amenaça que representa aquest poder injust per tots els que s'enfronten a la seva força militar.

Aquesta amenaça arriba a tothom acompanyada per una altra amenaça sobre els pobres de tot el món, els treballadors, professionals i classes mitjanes, posant les riqueses mundials en mans de poca gent, que s'amaga darrere les multinacionals. Tot això a costa de la majoria absoluta dels pobles oprimits, que avui necessiten més que mai forces actives que els donin suport i els defensin.

Camarades, camarades que lluiteu per construir, treballadors que esteu en el camí d'aconseguir els vostres drets i camineu per enfortir el vostre partit internacionalista per enfrontar-se al capitalisme salvatge i la globalització. Tot amb la finalitat d'aconseguir la unitat i fer més gran el nostre moviment obrer, que a través de

llargues experiències ha acumulat grans victòries a favor dels obrers i treballadors arreu del món.

Us enviem els més càlids records dels nostres obrers en l'aniversari del vostre partit, Lluita Internacionalista. Un partit que sempre ha marcat posicions de lluita contra de la injustícia que s'imposa contra els pobles. El vostre partit té un paper destacat en la solidaritat amb les causes dels pobles oprimits, començant pel nostre poble palestí, que aspira a enfortir les relacions de cooperació amb vosaltres, amb la finalitat de servir els nostres objectius humans comuns. I per acabar amb la injustícia continuada que sofrim des de l'ocupació colonial israeliana.

Des del cor de la Palestina ocupada, des de la franja de Gaza, que pateix les polítiques més salvatges de càstig col·lectiu, a més del setge econòmic que amenaça i assassina milers de persones, i un setge polític que amenaça el nostre projecte nacional d'alliberament i ens impedeix la llibertat de moviments.

En aquest dia us enviem les salutacions dels nostres camarades de la UICOP, desitjant l'èxit del vostre congrés. Al mateix temps esperem millorar les relacions de cooperació i solidaritat per ajudar als oprimits i les seves causes units.

Visca la nostra lluita comuna a favor de la classe obrera i contra el capitalisme i la globalització, cap a la formació d'un front obrer internacional d'avantguarda que guï la lluita dels pobres i aconseguixi la justícia desitjada.

*Els vostres camarades de la
Unió Independent de Comitès d'Obrers
Palestins-Gaza*

independència i la política independent i vam reafirmar que avui més que mai és imprescindible una alternativa obrera a Palestina.

Govern Zapatero

A la tarda, el debat es va centrar en el Govern Zapatero, situant el paper de protecció al Govern que juguen l'esquerra parlamentària i les direccions sindicals de CCOO i UGT, bloquejant tota resposta organitzada als plans patronals i del Govern. Es van analitzar els plans imperialistes, la subordinació –més enllà de les formes- de l'imperialisme espanyol al nord-americà, amb el desplegament de tropes a l'Afganistan sota el control directe

Resolució de tasques

1.- Participant en els processos de lluita i utilitzant el diari com el principal instrument del partit.

Eixos polítics d'intervenció

Intervenir i impulsar la lluita **contra el Govern** i el règim:

- Contra la política imperialista: fora tropes d'Haití, l'Afganistan i el Líban!
- Contra la política patronal: contra tancaments i acomiadaments; fora privatitzacions, fora la Llei d'estrangeria.
- Contra la política centralista monàrquica: prou de repressió, fora la Monarquia, dret d'autodeterminació.

Impulsar la lluita **contra l'imperialisme** prioritant dos epicentres de la lluita de classes mundial:

- Solidaritat amb la resistència a l'Iraq i Palestina.
- Solidaritat amb la lluita obrera i dels pobles a l'Amèrica llatina.

Aprofundir l'estructuració

2.- Aprofundir la intervenció sindical. Cal establir els ponts que partint dels problemes sindicals quotidians permetin comprendre la necessitat de

la construcció del partit.

* Consolidació del treball estructural i impuls de seccions sindicals.

* Participació en els processos interns i en la vida interna dels sindicats.

* Participar/impulsar agrupaments d'esquerra en la lluita contra les burocràcies sindicals.

3.- En els treballadors immigrants:

* Seguir amb el treball sindical de base.

* Presència a FCIC i REDI amb l'objectiu d'impulsar la mobilització contra les lleis d'estrangeria.

* Suport als moviments antifeixistes.

Internacionalitzar la feina del partit.

4.1 . Impulsar la campanya contra el bloqueig a Gaza, obrint-la a nous sectors: (vegeu la resolució adjunta).

4.2. Preparació i participació en el **IX Congrés mundial de la LIT-QI** previst pel juliol de 2008.

5.- Impulsar/participar processos de reagrupament polític.

Respondre positivament a la proposta de Corriente Roja de

constituir un Bloc Anticapitalista. Obrint la discussió a les altres organitzacions amb les quals hem treballat.

Utilitzar els processos electorals (març generals) amb l'objectiu de propaganditzar la necessitat d'un reagrupament.

Formació

6. Jornada sobre la Dona Treballadora (vegeu la resolució)

Instrumentes de propaganda

7.- Premsa que respongui als temes centrals de la lluita de classes, com a reflex de les lluites i com a organitzador del diàleg amb sectors en què intervenim. Intentar recuperar els **dossier o monogràfics** sobre temes concrets. Objectiu d'**augmentar** el nombre d'exemplars distribuïts i cobrats.

8.- Llançament de la **pàgina web**. Aplicar els plans de distribució dels articles en altres pàgines de divulgació.

9.- Tornar a la **xerrada mensual** de dissabte al matí coincidint amb el CC a Barcelona amb temes que enllacin amb el diari. Xerrada mensual a Girona i reunió mensual a Madrid.

de l'OTAN, a Haití per preservar un govern titella muntat després del cop impulsat per la Casa Blanca, i al Líban, que ha de protegir la frontera nord d'Israel mentre aquest descarrega el potencial contra els palestins.

També es va discutir la situació a Euskadi, amb l'increment de la repressió sobre l'esquerra aberzale i l'entrega del Govern de Navarra

a UPN/PP, que expressa sense excuses el gir a la dreta i al centralisme del Govern del PSOE. La qüestió nacional segueix essent el principal factor d'indigestió del règim, tot i els notables esforços de les burgesies catalana i basca per arribar a un punt de trobada que cada vegada es torna més impossible. En aquest sentit apareix la proposta de consulta

d'Ibarretxe, que mentre reivindica un espai polític per al PNB, busca un acord –fins ara impossible– amb el Govern central.

Finalment es va abordar la situació econòmica i del moviment obrer davant dels plans patronals d'acomiadaments, tancaments i retallades que no paren. Quan encara no s'han acabat els plans que han colpejat la indústria de

Resolució sobre Palestina

Considerant,

1. Que la resistència a l'Orient Mitjà (l'Iraq, Palestina, l'Afganistan i el Líban) contra els plans de l'Imperialisme i Israel és avui per avui el centre de la lluita de classes a nivell mundial.

2. Que la política de "divideix i venceràs" de l'imperialisme ha posat un sector de la direcció d'Al Fatah, encapçalat per Abu Mazen, al seu servei. Aquest sector, finançat i armat per l'imperialisme, i Israel pretenen seguir aprofundint el camí de les cessions que va obrir Arafat amb els Acords d'Oslo i la renúncia a les reivindicacions històriques de la lluita palestina: la desaparició de l'Estat d'Israel, la construcció d'una Palestina laica, democràtica i unificada i el dret al retorn dels refugiats. Un camí sense sortida davant del portaavions de l'imperialisme a la zona, una màquina de guerra que fa de l'enfrontament amb el món àrab la seva raó de ser.

3. Que el resultat de les eleccions del gener de 2006, que van donar la victòria a Hamàs, reflecteix el rebuig de la majoria del poble palestí a aquesta política. Que des d'aleshores l'imperialisme i Israel han treballat amb la direcció de Fatah per expulsar Hamàs de les institucions, amb un bloqueig salvatge, recolzat per l'ONU i la UE, que s'ha traduït en una dràstica caiguda de les condicions de vida, imposant la fam com a càstig col·lectiu i arma de guerra.

4. Que Hamàs va actuar preventivament el juny de 2007 per evitar un cop de Fatah amb el suport de generals nord-americans a Gaza. Que amb aquell moviment Hamàs va renunciar a la direcció del conjunt del poble palestí prioritzant el seu control sobre un territori, Gaza. Fracassat el pla per expulsar Hamàs *manu militari* es va imposar el govern il·legal a Cisjordània, titella d'Israel i de l'imperialisme. A la divisió política del poble palestí s'ha sumat la territorial.

5. Que producte del bloqueig imperialista, recolzat ara també per l'Autoritat Palestina, l'escalada dels preus dels aliments bàsics deixa en

una situació molt difícil els treballadors palestins, colpejats des de l'esclat de la II Intifada per unes taxes enormes d'atur. Que el govern de Hamàs pretén un control absolut sobre la Franja, ha prohibit totes les manifestacions no autoritzades pel Ministeri de l'Interior i ha intentat atacar les organitzacions de treballadors vinculades a Fatah.

6. Que, en aquest panorama, la UICOP pot jugar un paper clau, organitzant les masses palestines per controlar els proveïments i lluitar contra l'ocupació, recomponent els organismes de la I Intifada i recuperant el programa històric del poble palestí.

Resol

1. Aprofundir la discussió política amb la UICOP per avançar en la construcció necessària d'una direcció obrera i revolucionària dels treballadors.

2. Impulsar una campanya contra el bloqueig a Gaza, a partir de la distribució massiva de la crida rebuda des de Gaza, impulsant xerrades, recollida de signatures i pronunciaments, en el marc d'una campanya d'organitzacions tan àmplia com sigui possible.

3. Proposar a la LIT que la campanya sigui internacional, amb la participació de totes les seccions.

4. Organitzar comitès de solidaritat amb Gaza.

5. Organitzar la gira de la UICOP

6. Intentar potenciar la mobilització, amb la possible concentració per lliurar les signatures.

7. Seguir treballant amb els instruments per impulsar la campanya: dossier palestina, llibre La Història Oculta del Sionisme, vendre mocadors i samarretes.

l'automòbil, s'anuncia una nova ofensiva en el sector. Però més greus són les conseqüències en el sector de la construcció que -no només el Govern i la patronal, sinó les cúpules de CCOO i UGT- malden per ocultar.

Situació sindical

Va haver-hi un debat específic sobre la intervenció en les lluites i la participació en els sindicats. Hi ha dificultats molt serioses en les lluites obreres, sobretot les que afecten acomiadaments o tancaments i privatitzacions, per trobar una resistència obrera efectiva que no es limiti a minimitzar les conseqüències dels plans. Aquesta actitud és el resultat de la política de les direccions de CCOO i UGT, que desanimen la lluita obrera, consideren inevitable qualsevol pla de tancament, i limiten les accions a aconseguir indemnitzacions. En el sector públic, la protecció de CCOO i UGT als plans de Govern "d'esquerra" desactiven conscientment l'oposició a les privatitzacions que no han deixat d'aplicar-se i afeblir el sector.

Però aquesta sensació que els plans patronals o del Govern no es poden aturar afecta també sectors més lluitadors i honestos i organitzacions i sectors d'esquerra combativa. Això fa més difícil que

Resolució sobre reagrupament (Extractes)

Considerant:

- 1.- Que la política procapitalista i monàrquica dels partits parlamentaris anomenats d'esquerra, deixen a la seva esquerra un enorme espai polític.
- 2.- L'extrema disgregació dels grups d'esquerra revolucionària.
- 3.- La necessitat d'ajudar a generar un referent polític que impulsi la coordinació de les lluites.

Resolem:

- 1.- Seguir impulsant la política de reagrupament de forces que ja vam fer en el passat i que va conduir per exemple a la candidatura del no a la constitució europea.
- 2.- Respondre positivament a la proposta de Corriente Roja de constitució d'un Bloc Anticapitalista i avançar-ne els cinc referents:
 - Antimperialisme, amb el rebuig de la presència de tropes espanyoles.
 - Internacionalisme: de suport a la resistència dels pobles que s'enfronten a l'imperialisme (ara especialment a l'Orient Mitjà, l'Iraq, Palestina i l'Afganistan)
 - Anticapitalista: de lluita contra els tancaments i acomiadaments, contra els plans privatitzadors del Govern i contra la Llei d'estrangeria.
 - Pel dret dels pobles de l'Estat a l'autodeterminació nacional . Contra la Monarquia i la repressió.

sorgeixin direccions alternatives que, aconseguint alguna victòria, facin de catalitzadors i recuperin la confiança en el resultat de la lluita obrera.

Després de la sessió de divendres, dissabte es va presentar el balanç d'activitats d'aquest últim curs, es va tancar el pressupost i es van aprovar les resolucions de la conferència i els nous organismes de funcionament del grup. Reproduïm les de tasques i campanya de Palestina.

El resultat de tota la discussió el pots trobar a la resolució política de la Conferència a la pàgina web (www.li-litci.com) o demanant-la a algun/a militant.

Sol·licitud de solidaritat de les organitzacions sindicals palestines

Des de Gaza

A principis d'octubre, LLUITA INTERNACIONALISTA va rebre aquesta crida de diverses organitzacions sindicals i de treballadors i treballadores de la franja de Gaza demanant suport i solidaritat. Vam impulsar llavors una campanya de recollida de signatures contra el bloqueig a la franja i contra la complicitat del nostre govern (veure www.li-litci.com). Amb el rerafons del enduriment de l'ofensiva diplomàtica i mediàtica contra l'Iran, i després de la declaració per la Sra. Condoleezza Rice del territori de Gaza com a "entitat terrorista" hostil a la política nord-americana, Israel aprofita per endurir el bloqueig imposat des de fa gairebé 2 anys amb els seus atacs militars contra el poble palestí, que deixen noves víctimes diàriament, i amb un tall de subministraments (electricitat, gas, combustible) a la franja de Gaza, que condemna a la desesperació als palestins. Creiem que aquests fets fan més necessari que mai respondre a la crida de les organitzacions dels treballadors i treballadores de Gaza a nivell nacional i internacional.

7 d'octubre de 2007

A tots els nostres amics a l'Estat Espanyol

Companyes i companys de les Federacions Obreres

Companyes i companys de l'esquerra de l'estat espanyol
Amics als moviments de solidaritat

Salutacions obreres a tots,

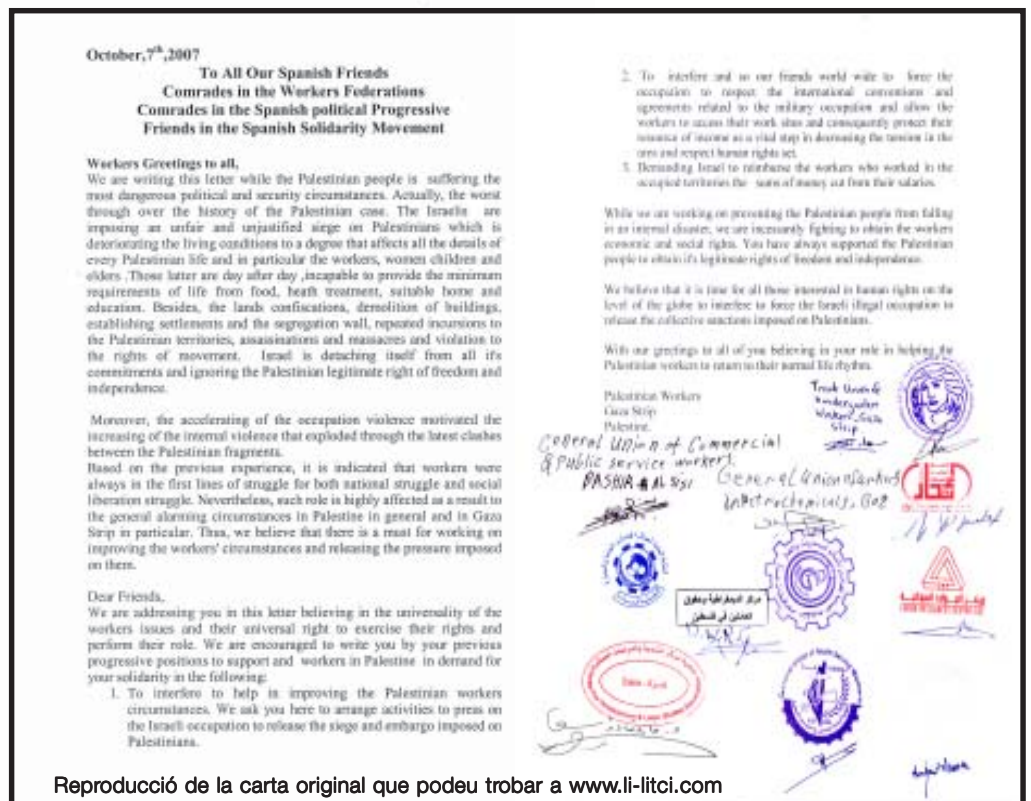
Escrivim aquesta carta quan el poble Palestí travessa les circumstàncies polítiques i de seguretat més perilloses. De fet, el pitjor moment en la història de Palestina. Israel està imposant un setge injust i injustificat sobre els palestins, que provoca el deteriorament de les condicions de vida a un nivell que afecta tots els detalls de la vida dels palestins, particularment dels treballadors, les dones, els nens i els ancians. A mesura que passen els dies, ens veiem incapaços d'aconseguir el mínim vital de menjar, tractament mèdic, habitatge i educació. Alhora, confiscacions de terra, demolicions d'edificis, expansió d'assentaments, el mur de segregació, repetides incursions sobre els territoris palestins, assassinats i massacres i violació de la llibertat de moviments. Israel s'està desentenent dels seus compromisos i ignorant el dret legítim dels palestins a la llibertat i a la independència.

D'altra banda, l'espiral de violència de l'ocupació ha motivat l'augment de la violència interna que ha esclatat amb els últims enfrontaments entre faccions palestines. Sabem per la nostra experiència que els treballadors sempre han estat en la primera línia de la lluita per l'alliberament social i nacional. Però aquest paper es veu ara greument afectat com a resultat de les alarmants circumstàncies generals en el conjunt de Palestina i particularment en la franja de

Gaza. Així, creiem que és urgent treballar per a la millora la situació dels obrers i aixecar el bloqueig imposat sobre ells.

Estimats amics,

Us escrivim aquesta carta pensant en la universalitat de les causes dels treballadors, i el seu dret universal a exercir els seus drets i jugar el seu paper. Ens animem a escriure-us per les vostres posicions avançades i el suport que en el passat heu donat als treballadors a Palestina. Us

demanem la vostra solidaritat en aquests punts:

1. Actuar per ajudar a la millora de la situació dels treballadors palestins. Us vam demanar que organitzeu activitats per a pressionar sobre l'ocupació israeliana a aixecar el setge i l'embargament imposat als palestins.

2. Actuar amb els nostres amics a tot el món, per forçar l'ocupació a respectar les convencions internacionals i els acords relatius a l'ocupació militar i l'obligació de l'ocupant de garantir als treballadors l'accés al seu lloc de treball i, en conseqüència, protegir la seva font d'ingressos com un pas vital per a reduir la tensió a l'àrea i respectar els drets humans

3. Exigir a Israel que retorni als treballadors dels territoris ocupats les sumes que es van retallar dels seus sous.

Mentre treballem per a evitar que el poble palestí caigui en un desastre intern, no deixem de lluitar per aconseguir que es garanteixin els drets econòmics i socials dels treballadors. Vosaltres sempre heu donat suport al poble palestí per aconseguir els seus drets legítims de llibertat i independència.

Creiem que és el moment per a tots els qui es preocupen pels drets humans a escala global per actuar i forçar a l'ocupació il·legal israeliana a aixecar les sancions col·lectives imposades sobre els palestins.

Salutacions per a tots, confiant en el vostre paper per a ajudar als treballadors palestins a recuperar el seu ritme normal de vida.

Treballadors palestins. Franja de Gaza. Palestina.

Signen aquesta crida:

Unió Independent de Comitès Obrers Palestins

Unión General de Trabajadores del Comercio i dels Serveis públics

Unió General de Treballadors Petroquímics i del Gas

Unió General de Treballadors dels Serveis de Salut.

Sindicat de Treballadors d'Escoles Bressol.

Centre per al Desenvolupament d'Estudis Laborals

Centre de Recursos Laborals

El Centre per a la Democràcia i els Drets dels Treballadors en Palestina

**Trobada de treballs
7 i 8 de juliol**

Moltes

Companys i
companyes:

A la nostra regió vivim dies dramàtics. A tots els països, els treballadors afronten una dura ofensiva de l'imperialisme que es materialitza en el saqueig i l'explotació que duen a terme les transnacionals i les grans empreses; en els models econòmics neoliberals que apliquen els governs; en la presència de bases militars dels EUA i ocupacions militars estrangeres com a Haití; etc.

Aquesta situació ha dut els treballadors, de la ciutat i del camp, i altres sectors explotats de la societat, a lluitar cada vegada amb més determinació contra l'explotació a què els sotmeten.

La resistència heroica dels pobles de l'Amèrica Llatina i el Carib, així com d'altres regions del planeta, com l'Iraq, ha provocat crisis i dificultats per implementar els projectes imperialistes.

No obstant això aquestes crisis no signifiquen la disminució dels atacs o de l'explotació. Al contrari, vivim una incessant ofensiva de l'imperialisme dels EUA i Europa per aprofundir encara més el saqueig de les riqueses i dels recursos naturals dels nostres països i de l'explotació als treballadors, que compten amb la complicitat dels nostres governs. Per aconseguir-ho, criminalitzen i reprimeixen violentament les nostres lluites.

El resultat és cada vegada més fam i pobresa, acompanyat de més violència i desesperança

CONVOCAN

COB
Bolivia

CONLUTAS
Brasil

BATAY OUVRIÈRE
Haiti

Tendencia
Clasista y
Combativa

TCC
Uruguay

veus, una sola lluita

de trobar una feina digna en els nostres països que es tornen, cada vegada més, com colònies de les transnacionals.

Aquesta realitat exigeix que s'intensifiquin les nostres lluites de resistència per avançar fins a passar a l'ofensiva i derrotar l'Imperialisme i els seus lacais dels governs de torn. Per això cal la unió dels treballadors i pobles de Llatinoamèrica i el Carib en un ampli procés de mobilització i de lluites per derrotar els nostres enemics de sempre.

En aquest marc hi ha un altre obstacle que hem d'afrontar: el fet que moltes organitzacions tradicionals dels treballadors de la regió han abandonat la perspectiva de lluita de classe i abracen el model neoliberal, col·laborant amb els enemics i abandonant els treballadors i els pobles a la seva pròpia sort.

És en les nostres mans, per tant, fer passes concretes per unir la classe obrera i tots els que vulguin lluitar, amb una perspectiva clara d'independència de classe, contra l'imperialisme, la burgesia de cada país, i els seus governs lacais.

Ens cal unir i coordinar les nostres lluites i esforços, fer de la batalla en cada sector dels treballadors, de cadascun dels països de la regió, una única i forta lluita general de tots els treballadors llatinoamericans i caribenys, per expulsar l'imperialisme de Llatinoamèrica i el Carib, per abolir definitivament l'explotació i l'opressió del capitalisme i per construir una societat igualitària, socialista. Cal avançar, per tant, per construir una coordinació institucional, sindical i popular, de les lluites dels treballadors a tota la regió, unint les forces de les organitzacions sindicals, moviments socials i populars, de la

ciutat i del camp.

És amb aquest repte que, conjuntament, la COB (Central Obrera Boliviana); CONLUTAS (Coordinadora Nacional de Lluites de Brasil); BO (Batay Ouvriye d'Haití) i Tendència Classista i Combativa (TCC-Uruguai) convoquen una Trobada Internacional de caràcter sindical i popular de Llatinoamèrica i el Carib per establir una plataforma comuna d'acció i definir un pla de lluites comunes. I que permeti avançar en la constitució d'una Coordinadora Llatinoamericana i Caribena de lluites.

Convidem a participar en aquesta trobada totes les organitzacions sindicals, socials i populars, de tots els països germans, que estiguin d'acord amb les línies generals d'aquesta convocatòria i vulguin afegir-se a aquesta gran mobilització de lluita dels treballadors a nivell Internacional.

La trobada es farà a Betim (Minas Gerais, Brasil), els dies 7 i 8 de juliol de 2008. Des de ja, comptem amb la participació dels nostres germans de lluita de tota Llatinoamèrica i el Carib.

- Per la Nacionalització sense indemnització, i amb control dels treballadors, dels recursos naturals a Llatinoamèrica i el Carib (hidrocarburs, metalls preciosos, ferro, aigua, biodiversitat, i altres).

- Contra les reformes neoliberals;

- Contra les privatitzacions dels serveis públics, l'educació, la salut, la seguretat social, les empreses estatals, etc.

- No al pagament dels deutes externs i interns;

- Contra els TLC (Tractats de

Lliure Comerç) a Llatinoamèrica i el Carib;

- Per l'ocupació i un salari digne per tothom;

- Contra la criminalització dels moviments socials; Fora la repressió a les lluites i organitzacions dels treballadors;

- Fora les tropes estrangeres d'Haití;

- Fora l'imperialisme de Llatinoamèrica i el Carib. Per una veritable independència dels pobles de la nostra regió;

- Fora totes les formes d'explotació i opressió del capitalisme contra dels treballadors;

- Visca l'internacionalisme proletari!

Aquesta convocatòria està oberta perquè la signin també organitzacions que vulguin afegir-se a aquest esforç

**Central Obrera Boliviana (COB),
Bolivia.**

**Coordenação Nacional de Lutas (Conlutas), Brasil.
Batay Ouvriye, Haití.**

Tendencia Clasista y Combativa (TCC),

Uruguay.

La cambra d'apel·lacions ha escurçat els terminis de la Cooperativa Fasinpat

Volent acabar amb l'experiència de Zanon Sota Control dels seus Treballadors

Quan havíem reservat aquest espai per resumir l'experiència dels 6 anys de control obrer a FASINPAT (ex-Zanon), ens va arribar aquest comunicat de premsa. Els companys i companyes de Zanón, ja van sortir al carrer el 25 d'octubre i han reactivat les diverses coordinadores. Que llegir-la serveixi per preparar la necessària solidaritat internacional:

Neuquén, 18 d'octubre de 2007.

"Els obrers/es de Zanon fem avui una conferència de premsa a la fàbrica per explicar a la comunitat què ha resolt la cambra d'apel·lacions, que ha retallat el termini de la cooperativa, després que fa uns mesos l'empresa italiana SACMI apel·lés la pròrroga que havíem aconseguit fins l'any 2009.

La cambra d'apel·lacions ha fet costat al dictamen de la fiscalia de la cambra i ha reduït la cooperativa transitòria FASINPAT fins el 20 d'octubre del 2008.

L'apel·lació de SACMI va ser avalada per l'AFIP (govern nacional) i el Banc Mundial entre d'altres creditors.

Aquesta resolució és un clar atac del govern cap als treballadors i les experiències autogestionades.

Ahir els treballadors ens vam reunir en assemblea per informar-nos de les novetats i discutir la continuïtat del pla de lluita que anunciàvem l'1 d'octubre quan vam complir 6 anys al capdavant de la fàbrica.

Com a primera mesura apel·larem la sentència de la cambra i insistirem en la demanda pública de reunió al governador electe Jorge Sapag per discutir el nostre Projecte de Llei d'expropiació i estatalització de la fàbrica que s'ha presentat en aquesta legislatura en dues ocasions i una al congrés nacional.

(...) Els treballadors no permetrem

que rematin Zanon sota control obrer, acabant amb el sentit social de la fàbrica i deixant un buit amb centenars de famílies al carrer."

Obrers/es de Zanon-
Sindicat Ceramista
de Neuquén

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI